

eec og skolen

Utgitt av: Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid
Nr. 1 i en hefte-serie om EEC. Kr 0,50

Hva er vitsen med å ta opp EEC?

Det er sikkert en del som syns at EEC er kjedelige vanskelige greier som de ikke gidder å bry seg om. Når vi tar opp EEC-spørsmålet og til og med oppfordrer arbeidere, bønder, fiskere og skoleelever til å kjempe *mot EEC*, er det fordi EEC vil bety at alle disse gruppene får det verre enn i dag. — Mye verre. Vi mener at folket må forsvare seg mot alle angrep, også mot EEC. Men hvordan kan vi vite at EEC er så ille?

HVA ER EGENTLIG EEC?

EEC er en sammenslutning av seks kapitalistiske land i Vest-Europa: (Vest-Tyskland, Frankrike, Italia, Belgia, Nederland og Luxemburg) og ble opprettet 1. jan. 1958.

Vi skal ikke nå ta opp hva EEC betyr på alle mulige områder, vi skal ta opp hva EEC-medlemskap vil føre til for oss skoleelever spesielt. Allikevel skal vi nevne noen viktige EEC-lover, slik vi finner dem i Roma-traktaten, og hva de vil føre med seg for vanlige mennesker, dersom Norge blir medlem i EEC.

— *tollunionen:*

75 % av norske arbeidere er i hjemmemarkedsindustrien, dvs. at produktene i denne industrien selges på det norske markedet, og svært lite eksporteres til andre land. Når tollgrensene blir åpnet for EEC-produkter, når store vest-tyske konserner får konkurrere med de norske om markedet, er det helt klart at svært mange av de små norske fabrikkene vil bli lagt ned, eller slått sammen til store monopolselskaper.

Et eksempel fra Frankrike viser dette klart:

20 % av bedriftene i elektrisk industri, 30 % i tekstilindustrien og 82 % av bedriftene i kjøleskapsindustrien har bukket under der.

Derfor sier vi at EEC truer arbeidsplassene.

— *fri etableringsrett og kapitalbevegelse:*

Dette vil bety at EEC-bedrifter får etablere seg i Norge på like fot med norske bedrifter.

Vi kan tenke oss at slike industrier som aluminium og elektro-metallurgisk industri vil bli fristende for europeiske kapitalister.

Etableringsretten gjelder også for banker, og kapitalsterke banker fra EEC-land kan etablere seg i Norge og kan slå seg sammen med norske banker, og har på denne måten muligheten til å få kontroll også over norsk

eksportindustri.

Hva disse to frihetene vil føre til, kan vi få et inntrykk av ved å lese hva EEC-kommisjonen sier i sitt memorandum av 17. oktober 1969:

«Det er allerede blitt observert at en øyeblikkelig konsekvens av å åpne grensene er en styrking av tendensen mot geografisk konsentrasjon. På grunn av konkurransen må bedriftene gjøre det som umiddelbart er mest lønnsomt for dem. Spesielt når det gjelder valg av etableringsområde. Resultatet er konsentrasjon i allerede industrialiserte områder, som tilfredsstillende betingelsene for lønnsom lokalisering bedre enn andre områder.»

Vi ser konturene av store storbyregioner, som suger arbeidskraft fra bygder og små utkantområder. Dette er ikke en utvikling som er i vår interesse!

fritt arbeidsmarked.

Nok en «frihet»! Men for arbeiderne blir virkeligheten noe helt annet enn frihet. Kapitalen plasseres der det er mest profitt, uten hensyn til landegrenser. Det er lettere å flytte arbeidskrafta enn kapitalen, som de sjøl sier. Norske arbeidere vil merke dette systemet på flere måter. Innføring av fremmedarbeidere som er vant til lavere lønner enn norske arbeidere, betyr at arbeidsgiverne, kapitalistene kan presse lønningene ned. Det blir økt konkurranse om arbeidsplassene, vi vet at arbeidsløsheten er sterkt stigende både i EEC-landa og i England.

På litt lengre sikt kan vi også tenke oss at norske arbeidere vil bli nødt til å pakke sammen bagasjen for å få jobb i Tyskland f. eks.

Nettopp denne EEC-loven, fri bevegelse av arbeidskraft får betydning for oss skoleelever, som vi skal komme inn på senere.

EEC ER BRA FOR NOEN FA, DARLIG FOR DE FLESTE

EEC har eksistert i 13 år. Hvordan har så disse «frihetene» virket?

Hvem har tjent på dem? Et par tall: I Vest-Tyskland har 0,42 % av selskapene 58,5 % av kapitalen. Og utviklingen har gått i en klar retning, nemlig at mer og mer kapital konsentreres i noen få selskaper. Og EEC-lovene legger forholdene til rette for dette. De største konsernene, monopolene får mer og mer makt, de mindre har ingen sjanse. Derfor sier vi at det er storkapitalen som har interesser av EEC.

Dette er også norske direktører klar over og forbereder seg på konkurransen med de store monopolene i EEC.

Vi har flere slike eksempler:

Sammenslåing av de største i maling og lakk-bransjen i begynnelsen av september, sammenslutning av Follum og Union i treforedlingsindustrien og mellom de to store i sprengstoffindustrien faller alle inn i samme mønster.

Vest-Tysklands monopolkapital er sterkest innenfor EEC i dag, og deres industri er i sterk utvikling. Dersom Norge blir medlem av EEC, får vest-tyske kapitalinteresser muligheten til kontroll over Norge. Vi ser for oss Norge som koloni under EEC, uten nasjonal sjølråderett overhode. EEC er imperialism.

Vi mener at skoleelever bør gå i mot EEC av to grunner, den første er at EEC truer oss som *skoleelever*, den andre er at de fleste av dem som går på skolen i dag, nettopp er dem som skal være arbeidere, funksjonærer osv. hvis vi kommer med i EEC.

HVOR STÅR SKOLEN I SAMFUNNET?

Vi har vært inne på at det er storkapitalen som får frihet i EEC, at EEC er imperialism. Når vi skal finne ut hvordan skoleelevene får det i EEC, må vi først se hvor skolen står i samfunnet, hvilke oppgaver den har, og hvem som er oppdragsgivere.

Skolen er helt nødvendig for kapitalen.

Denne påstanden skulle ikke være vanskelig å bevise. Skolen er på en

måte lik en bedrift. Varen som blir produsert er utdannet arbeidskraft. I samfunn som vårt er arbeidskraft en *vare* på like linje med andre varer som blir kjøpt og solgt. De som kjøper arbeidskraften er ingen andre enn arbeidsgiverne eller kapitalistene. Derfor er det helt selvsagt at de er veldig opptatt av om skoleverket fungerer slik som de helst vil, ellers går det dårlig for dem. Faktisk blir det mer og mer nødvendig for kapitalistene å passe på at varene, arbeidskraften har høy kvalitet. Rundt 1910 f. eks. var produksjonen ennå ganske primitiv og enkel, og det var i grunnen nok å gå på skolen i 5 år for å bli en dyktig arbeider. I dag har måten å produsere på blitt mye mer innviklet og høyere utviklet. Og forandringene skjer også mye fortere enn for 50–60 år siden. Derfor prøver skoleverket hele tiden å forandre seg slik at det tilfredsstillende «næringslivets behov», som det heter.

I regjeringa sitt arbeidsprogram for 1970–1973 står det følgende om dette: «Utdanningspolitikken vil bli et viktig ledd i industriutviklinga.» Dette sitatet sier ganske mye om forholdet skole/kapital. For hva hjelper det om man utvikler industrien på alle mulige måter dersom ikke arbeiderne har fått så god utdanning at de klarer å holde hjulene i gang.

Det er klart at det er helt nødvendig for kapitalistene å få en skole som tilfredsstillende deres behov på en så god måte som mulig. Vi har nå pekt på *en* oppgave som skoleverket kan ha, nemlig å produsere arbeidskraft for kapitalen. Men den har også en annen viktig oppgave. Den kan vi kalle:

Skolens ideologiske funksjon.

Det er nemlig ikke nok at arbeidskraften vet *hva* og *hvordan* de skal utføre sine oppgaver. De må også vite *hvorfor*. Det er lett å forstå. Kapitalistene er ikke fornøyd dersom arbeidskraften blir lært opp til å slåss mot dem, f. eks. Derfor lærer vi om hvor flinke LO og NAF er til å komme fram til avtaler. Og at arbeiderne ikke må være kravstore, for da blir det prisstigning. Også må vi lære å like samfunnet vårt. For hvis arbeidskraften ikke liker samfunnet, vil den heller ikke gjøre sitt beste og høre på dem som har makten. I samfunnsfagene, f. eks. historie, får vi lære om konger og kriger og prester, og det virker som om det alltid er de store berømte menn som Napoleon og Bismarck eller Hitler som har vært årsaken til alt som har skjedd.

Og så får vi høre om hvordan vi endelig har klart å få vår frihet, og demokrati og at alle må ta vare på dette. Slik er det også i EEC, sitat fra EEC-kommisjonens vedtak fra 8. mars 1970 viser dette:

« - - Kjennsgjerninger om det europeiske samarbeid bør gjøres kjent gjennom undervisning . . . i skoler og universitetet . . . » Dette betyr ikke annet enn at skoleeleven skal bli fortalt om hvor bra EEC er, at folket har det godt i EEC osv. Dette faller inn i det naturlige mønster, arbeidskraften skal akseptere sin situasjon, slik at de ikke går til kamp for å forandre den.

Vi har nå nevnt to måter skolen tilfredsstiller behovene for kapitalen på. Det første var dyktig arbeidskraft, det andre var skoleelever som går ut i arbeidslivet uten trang til å «slåss».

Nå er det naturligvis ikke slik at kapitalisten sitter med hagla i ryggen på skolebyråkratene og tvinger dem til å gjøre som han vil. Det er heller sånn som byråkratene sjøl sier: «Vi må ta hensyn til de politiske og sosiale realiteter». Når vi leser skolekomitéens innstilling, (Steen-komitéen) ser vi tydelig at de tar utgangspunkt i hvordan næringslivet skal utvikle seg i framtida.

Når vi nå skal ta for oss planene for skoleverket i EEC, er det derfor viktig å slå fast at skolen forandrer seg når det økonomiske livet, næringslivet, kapitalen utvikler seg. Fordi EEC nettopp betyr en forandring av det økonomiske livet, vil dette også bety en forandring av skoleverket.

Så nå vil vi spørre:

HVORDAN HAR DE TENKT SEG AT SKOLEN SKAL SE UT I EEC?

Omtrent det samme spørsmål stilte noen skoleelever til Europa-bevegelse

sen, (de som vil inn i EEC). De skulle ha et møte om utdanningspolitikken og EEC og ville også ha en som var for EEC til å komme.

Den som tok telefonen, var Håkon Lie, sekretær i Europa-bevegelsen. Han ble fornærmet og sint og sa: Nei vi kan ikke komme, for vet dere ikke at det ikke er noen utdanningspolitikk i EEC!

Det er synd å si det, men Håkon Lie lyver.

Riktignok er man ikke kommet langt enda, men vi skal se på de planer som eksisterer, og også komme inn på hvordan skoleverket *må bli* ut i fra hvordan EEC er bygd opp.

Først skal vi se på utgangspunktet:

«... at en utdanningspolitikk er av avgjørende betydning og at denne politikken ikke kan utformes uavhengig av økonomisk og sosial politikk på grunn av den innbyrdes avhengighet mellom utdanningssystemene og de økonomiske og sosiale systemer.» (Dokument fra den europeiske undervisningsministerkonferanse.) Ikke overraskende, ikke minst i EEC er det økonomiske system, kapitalismen, avhengig av et godt utdannings-system!

Hvordan gir dette seg uttrykk i EEC? Vi har nevnt prinsippet om den frie bevegelighet av arbeidskraft. Det stiller selvfølgelig nye krav. Arbeidsgiverne må kunne sammenlikne en arbeider fra Bergen med en fra Roma, f. eks. Til det trengs et sammenlikningsgrunnlag. Og det er EEC klar over: «Kommissjonen har vedtatt 19 utkast til direktiver om utdannelsesforhold for ingeniører, arkitekter, leger, tannleger, farmasøyter, veterinærer, kirurger, optikere, jordmødre, sykepleiere og revisorer.

Den Økonomiske og sosiale Komité og Forsamlingen har uttrykt seg utelukkende positivt om mange av disse direktivene.»

Videre sier de «... Målet med disse direktivene faller derfor sammen med det vi finner i artikkel 57, å fremme den frie bevegelse av yrkesutøvere.»

Et sitat til: «I et videre kulturelt perspektiv som omfatter mer vidt-favnende oppgaver, særlig en vidtgående reform av universitets- og annen høyere utdanning representerer disse forslagene et første og meget viktig skritt. Derfor bør de etterfølges av andre tiltak som tar sikte på å oppnå en fullstendig bevegelsesfrihet for personer, særlig studenter, ved at studieperiodene tilsvarer hverandre, og *en bedre tilpassing av den høyere utdanning til Fellesskapets behov ved å samordne de reformer som stadig foregår i medlemsstatene.* Forslagene som først og fremst tar sikte på den frie bevegelse, angår derfor de totale utdanningskrav som stilles for å oppnå adgang til et yrke eller rett til å bruke en yrkestittel eller en tittel som betegner visse kvalifikasjoner.» (Dokumentet).

Hva betyr så alt dette for oss?

<p>Aftenpostens korrespondent FREDRIK BOLIN Brussel 17. november.</p> <p>Efter mange års planlegging har de seks EEC-land nu fattet en prinsippbeslutning om å opprette et europeisk universitetsinstitutt i Firenze i Italia. Det skal efter planene begynne virksomheten i 1973 med mellom 250 og 500 studenter fordelt på fire fakulteter — ett for historie og nyere sivilisasjon, ett for stats- og samfunnsvidenskap, ett for juridiske fag og ett for økonomi. Samtidig vedtok «De seks» å sette opp farten i arbeidet med gjensidig anerkjennelse av diplomer, eksamensbevis og andre vidnesbyrd.</p> <p>Enighet om dette ble oppnådd</p>	<p>Syv ministre</p> <p>Universitetssaken ble behandlet av «De seks» eller rettere sagt av de syv fordi Belgia møtte med to undervisningsministre, en for flamsk og en for fransk kultur i øgenskap av «representanter for sine lands regjeringer». Roma-traktaten sier nemlig intet om et slikt tiltak, og formelt var det derfor ikke Ministerrådet i EEC som behandlet saken. Det var derimot tilfelle når det gjaldt spørsmålet om <u>gjensidig godkjenning av eksamenspapirer i medlemslandene.</u> Roma-traktaten taler klart om at dette er et mål, for å få fjernet hindringer for arbeidskraftens frie bevegelse. Ennu eksisterer det ikke fri bevegelse over landegrensene i EEC for all arbeidskraft. Man er kommet et stykke på vei. Det ble nu vedtatt å forsere arbeidet med sikte på å oppnå en avtale landene imellom om eksamenspapirenes gjensidige verdi — ikke bare på arbeidsmarkedet, men også på andre områder.</p> <p>Ministerrådet besluttet endelig å la en spesiell arbeidsgruppe av undervisningsekspertene planlegge et europeisk senter for forskning og utvikling når det gjelder undervisningsmetoder.</p>
<p>VI SER AT „EEC-GUTT” STREVER HARDT !</p>	

For det første krever dette felles eksamensbevis for medlemsstatene. Dette må bety at også pensumkravene må være noenlunde tilsvarende. Som vi forstår, en voldsom *sentralisering av makt* i skoleverket. Det skal tilfredsstillende kapitalens behov for mobil arbeidskraft, og er et imperialistisk angrep på norske utdanningsøskende, vi mister sjølråderetten over skoleverket. De sier det rett ut:

«... at de forskjellige utdanningsnivå kommer på samme plan — en betingelse for å oppnå fri bevegelighet for arbeidere, og en gjensidig godkjenning av diplomer, vitnemål og andre attester, noe som særlig krever at det opprettes felles eksamenspapirer.» (Dokumentet.) Håkon Lies løgner kommer sannelig i sitt rette lys.

Vi skal nå komme litt inn på ideologien i «EEC-skolen» Akkurat det samme gjelder som i Norge, men i EEC skal vi lære om hvor veldig fint det europeiske samarbeidet er. De utveksler bl. a. arbeidere fra de forskjellige EEC-land, som skal høre om kommisjonens arbeid. Vi kan vel tenke oss hvilke «unge arbeidere» som blir honorert på denne måten!

For studentene blir det også fint!

Kommisjonen «subsiderer trykking av doktoravhandlinger av spesiell vitenskapelig fortjeneste, organiserer en konkurranse om den Europeiske Fellesskapspris hvert annet år og utdeler tre priser hver på 100 000 belgiske francs, for en avhandling om jus, økonomi, statsvitenskap, historie eller sosiologi.»

Det er ikke måte på hvor generøse de er. (Hvordan blir det forresten med subsidier til de norske bønder?)

Videre: «Utviklingen av slikt arbeid innen rammen av Fellesskapet er i overensstemmelse med den felleserklæring som ble gitt av statsoverhodene eller regjeringssjefene i Haag. Punkt 16 i denne deklarasjonen henviser til de skritt som må tas for å få ungdommen til å slutte seg til det skapende arbeid og de handlinger som fører til europeisk vekst. Å spre kunnskap om denne virksomheten i skolen kan bertaktes som den første forutsetning for å oppnå at ungdommen slutter seg til Fellesskapets utvikling».

Jeg tror vi skal bli enige om noe helt annet enn å slutte oss til «Felleskapets utvikling.»

Vi ser at EEC har temmelig store planer om å utvikle og samordne skolene i EEC slik at den tilfredsstillende kapitalen har på fri bevegelse av sin arbeidskraft. Det er sikkert ikke kapitalistene triste for. Men på den annen side, så må dette koste ganske enorme summer. Fra Norge vet vi da at staten som tilrettelegger skolevesenet, tyr til midler som effektivisering og rasjonalisering.

Rasjonalisering på skoler og universiteter i EEC-landene.

I praksis har kapitalens styrkede posisjon ført til en omfattende rasjonalisering i utdanningsvesenet i EEC-landene. I store trekk er det samme slags reformer der som vi har sett *forsøkt* gjennomført her hjemme. Forskjellen er bare at i EEC *blir de* gjennomført.

Også universitetsreformene, som i Norge har blitt lansert av den berømte Ottosen-komiteén, har sine paralleller i EEC-landene, f. eks. i sosialdemokraten Willy Brandts forslag til omorganisering av Vest-Tysklands universitetssystem og de franske universitetsreformene fra 1968.

Vi tror svært få skoleelever i Norge etter å ha sett hvilke planer EEC har for skoleverket, vil si at dette er noe de har interesse av. Si derfor fra om dette til alle skolekameratene slik at vi kan vise hva vi synes om dette «fellesskapet»!

HVA VILLE HA SKJEDD HVIS DET HADDE VÆRT BYRÅKRATENE
I BRUSSEL DE HADDE Å KJEMPE MOT?

HVORDAN BLIR MULIGHETENE TIL Å FORSVARE OG KJEMPE FOR VÅRE RETTIGHETER I EEC?

Mens vi har vært utenfor EEC har vi greid å kjempe for en del ting, vi har også vunnet en del seire. For eksempel kampen mot normerte prøver, som skoleelevene førte, gjorde at byråkratene i KUD måtte la dem bli frivillige.

Vi har sett at i EEC skal skolesystemene samordnes, harmoniseres, i alle medlemsstatene. Dette betyr at KUD m overføre store deler av sin innflytelse til EEC-organene i Brussel. Da hjelper det lite om vi truer med å henge byråkratene i Oslo, for de har faktisk *rett* når de sier: «beklager folkens, vi forstår dere, men hva kan vi gjøre?»

Det er klart at mulighetene for kamp blir minimale innenfor EEC. La oss derfor hindre at de lurer oss inn, slik at det fremdeles kan være reelle muligheter til å føre kamp for våre rettigheter og krav. Hvor stor virkning ville for eksempel kampen nynorsk-elevene og lærerne fører for bevilgninger til nynorske lærebøker ha, dersom vi var med i EEC?

Helt sikkert minimal virkning.

Ut i fra dette skjønner vi at kampen mot EEC absolutt er hovedoppgaven for oss skoleelever i tida framover. Klarer vi ikke å hindre norsk EEC-medlemskap vil den kampen vi fører på andre områder ikke få så stor betydning, derfor må anti-EEC-arbeidet være overordnet alt annet arbeid!

HVA ER DET FIENDEN PØNSKER PÅ?

Vi har til nå studert hva EEC-fellesskapet er, hva norsk medlemskap vil bety for norske elever og lærere, og hvilke krefter det er som ønsker at Norge skal bli med i EEC. Vi skal nå ta for oss hvordan den norske regjering og Brussel arbeider for å få gjennomført norsk medlemskap. Vi skal ta for oss fiendens taktikk.

Vi må ikke tro at Staten, som vil ha landet inn i EEC sitter med hendene i fanget og venter på at den skal bli nedstemt i en folkeavstemning ut på våren en gang.

Staten har en taktikk som kan deles inn i fire:

1. Lureriet med forhandlingene og «særordningene».
2. Forlovelsespakten.
3. Å svekke folkeavstemninga.
4. Forberedende tiltak. Statsbudsjettet.

Lureriet med forhandlingene og «særordningene».

Staten har vunnet en seier ved å innbille store deler av folket at det er viktig å vente på forhandlingsresultatet. Selv om det ikke har vært forhandlet om et eneste av de grunnleggende spørsmålene, nemlig «frihetene», så har propagandaen gått ut på å hevde at forhandlingene er helt avgjørende. Men vi vet at forhandlingsresultatet ikke vil svekke trusselen mot oss, hensikten er bare å komme fram til overgangsordninger så det skal bli lettere å få oss til å sluke svineriet. Massearbeidsløsheten skal komme langsomt, ikke brått. Levestandarden skal reduseres litt og litt. Det er bare spørsmål om hvordan det skal skje som diskuteres i forhandlingene.

For det andre prøver Staten å få det til å se ut som om de norske forhandlerne fører en hard kamp og når forhandlingsresultatet kommer, vil vi få det presentert som en stor seier for Norge. Se hvordan våre forhandlere har tvunget Brussel på alle punkter, og når det ikke dreier seg om vesentlige punkter er Brussel mer enn villig til å la seg «tvinge».

For det tredje får ikke det norske folk vite noen ting om hvordan det går med forhandlingene. Alt blir holdt hemmelig, og det lades opp til stor spenning omkring forhandlingsresultatet.

Det blir nå understreket hvor uklart det er med forhandlingene, hvordan de går, og når de blir avsluttet. Plutselig en dag vil vi få servert det hele fiks ferdig. Da gjelder det at vi er godt forberedt ellers vil Staten ha helt overtaket i den storstilte propagandaen vi kan vente oss.

Dette er lureriet med forhandlingene, innbille oss at de avgjør noe, innbille oss at de har gitt store «seire», la alt være usikkert til siste minutt og så en kjempekampanje for å by det fram som førstesorterings vare.

Forlovelsespakten.

Den neste planen i Statens taktikk, og den viktigste, minst kjente og aller farligste planen, det er FORLOVELSESPAKTEN.

Hensikten med den er å føre Norge langt på vei inn i EEC alt lenge før folkeavstemninga. Slik at Staten ved folkeavstemninga kan rope opp om fare for nasjonal krise om landet ikke går inn, fordi forberedelsene er kommet så langt, fordi tilpasningen til EEC er kommet så langt. Og den åpner for argumentet om at: «Nå har vi jo vært medlemmer i noen måneder, og det har ikke skjedd noen katastrofe, så hvorfor ikke ta skrittet fullt ut.»

Med andre ord. Forlovelsespakten skal stille folket overfor en fullbyrdet kjennsgjerning ved folkeavstemninga. Forlovelsespakten er et skummelt forsøk på å umyndiggjøre folket fullstendig.

Forlovelsespakten er et angrep på våre demokratiske rettigheter. Den truer med å gjøre hele folkeavstemminga til et skuespill, hvor hele spørsmålet er avgjort på forhånd.

Men den er mer enn det. Den er EEC-medlemskap inn bakdøra. For hva går den ut på?

Her har den offisielle pressa stort sett tiet. Bare to ganger er det nevnt noe om denne pakten. Naturlig nok har det vært tyst, for når folket får vite om denne svindelen vil det bli rasende. Men vi kan likevel si hva den går ut på, fordi det er klart nok. Forlovelsespakten går ut på at Norge sammen med andre søkerland skal binde sin politikk til EEC's allerede fra det tidspunktet da forhandlingene er sluttført. Norge skal «konsultere» EEC i alle sine gjøremål.

Slik vil EEC allerede før et eventuelt medlemskap kunne diktere den norske økonomiske politikken. På den måten vil EEC-forberedelsene bli enda mer direkte samkjørt med Brussel og stadig flere byrder bli veltet over på våre skuldre.

Pressa, den offisielle EEC-pressa, prøver sjølsagt å gjøre hele forlovelsespakten til en bagatell, bare et spørsmål om samtaler. Men det er ikke vanskelig å gjennomskue denne hårreisende bløffen. For i forbindelse med valutakrisa på seinsommeren og høsten fikk vi en anelse om hva forlovelsespakten vil bety.

De ledende EEC-maktene prøvde da å få den til å virke tidligere, ved å prøve å få søkerlandene til å binde seg på forhånd til den politikken EEC-kommisjonen måtte vedta å følge.

Kort sagt at alle søkerlandene skulle opptre som lydige EEC-medlemmer uten stemmerett, som skulle iverksette alle økonomiske tiltak som kunne passe fransk-tysk-italiensk storindustri og finansverden. Grunnen til at det ikke ble noe av forlovelsespakten allerede da, at vi så vidt unnslett EEC-diktat, var at EEC-landene ikke klarte å enes om hvilken politikk som skulle følges.

Om forlovelsespakten blir iverksatt kan vi ikke regne med å være så heldige, men må regne med at Brussel bruker den til å fordele sin krise på søkerlandene og forberede et fullstendig EEC-medlemskap.

Dette kan vi ikke tillate! Vi må mobilisere alle lag av folket til å vise avsky for forlovelsespakten og til å la det komme klart til uttrykk.

Folkeavstemninga.

Den tredje og siste planen er taktikken rundt folkeavstemninga. For

det første gjelder det avstemningsgrunnlaget. Vi har ingen garantier for at det blir slik at vi får stemme over EEC's prinsipper og at alle som er motstandere av fullt medlemskap kan enes: Ja eller nei til fullt medlemskap i EEC. Vi må være forberedt på at Staten kan lage et avstemningsgrunnlag med ulike alternativer som vil splitte EEC-motstanderne og som dermed vil gi et uklart resultat og mulighet til fortolkninger av Regjeringa.

Derneft er det den EEC-vennlige Regjering som bestemmer når folkeavstemningen skal avholdes. Og det fortrinnet vil de prøve å benytte seg av. Det siste arbeiderpartipampene nå har sagt, er at avstemningen skal komme utpå høsten 1972!! De foreslår altså avstemning nesten et år etter forhandlingene er avsluttet og etter at forlovelsespakten er trådt i kraft. De vil på forhånd ha bragt oss lengst mulig inn i EEC, og ha skapt ro i debatten!! Dette skal vi hindre. Vi skal kreve folkeavstemning på grunnlaget Ja/Nei til fullt medlemskap. Vi skal kreve den fastsatt til i vår og vi skal mobilisere til den.

STATSBUDSJETTET — EEC-BUDSJETT

Den samme regjeringa som ivrig forsøker å få Norge inn i EEC, har nettopp lagt fram forslag til statsbudsjett for Stortinget, som vedtok det omtrent uten endringer. Er dette statsbudsjettet et tilfeldig uttrykk for hvordan Regjeringa av en eller annen grunn ønsker å disponere landets midler, eller har det en klar sammenheng med den søknaden som ligger i Brussel?

Vi skal se på de viktigste sakene ved den delen som angår det videregående skoleverket.

Bevilgningene til det som har med elevenes økonomiske situasjon og arbeidsforhold å gjøre, er enten blitt mindre eller øket så lite at når vi tar prisstigning med i betraktning, vil det i alle tilfelle bety en forverring på disse områdene. Dette gjelder bevilgninger til lån og stipend og til reise- stønad, til utstyr på skolene og til utgivelse og innkjøp av lærebøker.

Regjeringa kalkulerer med 5% økning i antall grunnskoleelever, til tross for dette, og til tross for den læremangel som allerede eksisterer, skal klasseantallet i lærerskolene holdes konstant. Og statens tilskudd til kommunenes grunnskoleutbygging skal heller ikke økes. Hva vil dette føre til? Det vil sikkert ikke ramme Oslo eller Bergen. Der er det mer enn nok tilgang på lærere, og kommunene er rike og har et forholdsvis godt utbygget grunnskolesystem, men de små kommunene i Nord-Norge, som allerede nå er rammet av lærermangel og trues med avfolking, vil denne

bevilgningspolitikken ramme hardt. Det vil føre til nedlegging av små steder i utkantstrøkene og ytterligere sentralisering av skoleverket. Store steder er nemlig mye billigere og mer rasjonelle i drift enn flere små.

Den eneste posten på budsjettet for de videregående skolene som har økt markert, er den som kalles «forsøk i skolen». Den bevilgninga har økt helt fra 14 til 26 mill. Og bevilgninga gis som en sekkebevilgning, dvs. uten noen betingelse for hva millionene skal brukes til. Hvordan stemmer så disse tiltakene overens med det som trengs for å ruste skoleverket til EEC og til å motta Brüssels direktiver? Er det nødvendig med spesielt gode økonomiske og sosiale forhold for elever og lærere? Nei. Er det nødvendig med et sentralisert skoleverk? I aller høyeste grad. Det stemmer meget godt overens med de konsekvenser EEC vil føre med seg for alle de andre delene av norsk samfunnsliv, jordbruk, fiske og industri. Er det nødvendig med store bevilgninger til forsøk og reformer? Det er jo akkurat det som trengs for å reformere og rasjonalisere norsk skole slik at den blir i stand til å oppfylle Brüssels direktiver, altså: Statsbudsjettet er et EEC-budsjett, kamp mot statsbudsjettet er en del av kampen mot EEC.

HVORDAN SKAL VI FØRE KAMP MOT EEC?

Som vi nå har vist, er det altså mange skjær i sjøen vi må passere i kampen mot EEC, og det er mange ting vi må ta hensyn til når vi legger opp vår taktikk. Det er særlig to grunnleggende kamperfaringer det er viktig å ta hensyn til når vi skal planlegge kampen framover.

Vi må hele tiden være klar over at vi har en stor og mektig fiende som er oss overlegen økonomisk og militært. Hvis vi skal klare å slå hans angrep tilbake, må vi for de første legger opp vår egen taktikk ut fra fiendens taktikk. Vi må ikke tilfeldig og uten plan drive litt EEC-kamp her og der, men vi må konsentrere kreftene og slå tilbake fienden akkurat på de punktene han angriper. Vi må altså planlegge vår anti-EEC-kamp ut fra de fire hovedpunktene i Regjeringas og Brüssels kamp for å få Norge inn. Dernest må vi ikke gå rundt og være EEC-motstandere bare oppi hue, gå rundt og være «mot EEC» av alle mulige og umulige grunner, men vi må være mot EEC fordi vi veit at den konkret rammer oss som skoleelever og lærere. Og dette betyr en del for kampen. Det betyr at vi også skal reise kamp akkurat på det området vi blir spesielt rammet — på skolen.

Dersom vi følger disse to prinsippene, vil vi vinne kampen mot EEC. Dersom alle grupper av det norske folket etter hvert reiser seg i aktiv kamp på den plassen de jobber, i enhetlig motstandskamp mot de an-

grebene Brussel og Regjeringen kommer med, da er ingen vest-tysk monopolkapital og ingen norsk regjering sterk nok til å true oss.

Hva kan dere gjøre på deres skole?

Det er det dere sjøl som best kan svare på. Det er dere som best kjenner de lokale forholdene og det politiske nivået på deres skole, og som derfor best kan konkretisere de allmene retningslinjer vi overfor har trukket opp.

Men vi skal gi noen mer konkrete idéer ut fra de erfaringer vi har fra en del steder.

Først er det viktig å ta alvorlig på disse studiene. Dersom vi ikke har skikkelige kunnskaper om hva EEC er og hva det vil føre til på skolen, er det en stor hemsko i kampen. Da står vi f.eks. darlig rustet til å svare på tilhengers argumenter.

HVA KAN VI GJØRE FOR Å STYRKE KAMPEN MOT EEC?

De fleste av oss er under 20 år og kan ikke delta i folkeavstemningen om EEC. Men, som vi har sett vil EEC få alvorlige konsekvenser for oss både som skoleelever og når vi seinere skal ut i arbeidslivet. Derfor er det klart at vi må vise hva vi mener om EEC. En måte å gjøre dette på, er å lage en prøveavstemning på skolen for eller mot fullt norsk medlemskap i EEC. Dette er allerede gjort en del steder:

<i>Sted</i>	<i>Del- tagelse</i>	<i>For</i>	<i>Mot</i>	<i>Vet ikke</i>
Sosialkontorets uteseksjon	100 %	0	32	1
Sagene Lærerskole	80,5 %	85	225	38
Psykologisk inst., Blindern	80 %	37	480	2
Sosiologisk inst., Blindern	80 %	18	225	2
Filosofisk inst., Blindern	70 %	2	69	6
Oslo Forsøkgymnas	83,5 %	6	144	3
Personalet ved Institutt for reguleringstekn., Trondheim	78,4 %	17 %	63,8 %	18,8 %
Arkitektavd. NTH, Trondheim	66,7 %	6,2 %	90,9 %	2,9 %

Vi oppfordrer folk som allerede har arrangert prøveavstemninger, men ikke levert resultatet fra seg til å gjøre dette umiddelbart. Resultatene må publiseres for å få størst mulig verdi. De kan leveres på Arbeiderkomiteens kontor, Uranienborgvn. 11, (1600--1900).

Det er ikke selve avstemningen som er det viktigste her. Men det at vi har den, gjør at interessen for EEC blir større, og gir muligheten for EEC-motstandere til å gjøre gjennombrudd. Arbeiderkomitéen mot EEC og dyrtid har lansert parolen om politiske streiker og demonstrasjoner mot EEC. Dette gjelder selvsagt også på skolene. Vi har jo sett at EEC rammer oss der, på vår egen arbeidsplass. For å klare å vinne kampen mot EEC, må vi gjøre mer enn å dele ut løpsedler osv. Vi må vise fienden at vi er villige til å slåss for å forsvare rettighetene våre. Hvis tusenvis av skoleelever går ut i streik, er det klart dette vil slå hardt.

Men en slik streik kommer ikke av seg sjøl. Vi vil fort oppdage at det er nødvendig med kamp for å få satt parolen ut i livet. Derfor må Akmed-medlemmer og alle EEC-motstandere stille seg i spissen for denne kampen, ikke være baktunge og trege.

For å bygge opp til en streik mot EEC er det flere ting en kan gjøre. Vi har noen forslag: Danne anti-EEC-grupper i flest mulig klasser slik at vi får kontakt med alle elevene. Bruke veggaviser til store diskusjoner om EEC. Avholde almannamøter, skolesamfunnsmøter osv. Selge materiale, aviser og lage studiesirkler om EEC. Bygge ut arbeiderkomitéene.

Som vi skjønner får EEC-motstanderne stort ansvar, store oppgaver i tida framover. Det er klart at alt dette arbeidet trenger en ledelse som kan komme med nye initiativ hele tiden.

Derfor er det avgjørende å styrke «Akmed» på skolene, og bygge dem kraftig ut over alt.

STUDIESPØRSMAL TIL TO KORTE MØTER

1. Møte.

1. Diskuter hvordan Roma-traktatens prinsipper om fri bevegelse av arbeidskraft vil ramme skoleelever og lærere dersom vi kommer med i EEC, og hvordan det vil ramme dere når dere blir voksne lønns-takere.
2. Hvordan vil forlovelsespakten kunne få innflytelse på forholdet på deres skole og føre til EEC-tilsjander på alle områder av samfunnet? Hvilken innvirkning vil forlovelsespakten få på EEC-kampen.

2. Møte.

1. Er det riktig å si at statsbudsjettet er et EEC-budsjett? Hva vil det nye statsbudsjettet bety for elever og lærere på deres skole? Og hvordan kan dere reise elevene til kamp mot det og bruke det til å styrke hele EEC-kampen?
2. Diskuter nødvendigheten av politiske streiker mot EEC på skolene. Hvordan skal dere eventuelt jobbe for å få en streik på deres skole? Hvordan kan dere f. eks. bruke disse studiene, avholde prøveavstemninger m. m. i arbeidet med å forberede en streik?

Følgende hefter kommer fra AKMED:

- nytt EEC og Dyrtid
- Fagbevegelsen og EEC
- Helse- og Sosialpolitikken og EEC
- Bolignød og boligdyrtid i Norge og EEC
- Jordbruk og fiske i Norge og EEC